

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. október 25.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

ISTENT IMÁDVA SÍRNI

Köszöntés igéje: Ézsaiás 44,6.8

Így szól az Úr, Izráelnek királya és megváltója, a seregeknek Ura: Én vagyok az első, én az utolsó, és rajtam kívül nincsen Isten. [...] Ne féljete és ne rettegjete! Hát nem mondtam-é meg és nem jelentém előre? Ti vagytok tanúim! Hát van-é rajtam kívül Isten? Nincs kőszál, nem tudok!

Énekek: 136,1-4; 241

Alapige: 2Sámuel 15,30-32

Dávid pedig felméné az olajfáknak hegyén, mentében sírva, fejét beborítva, saru nélkül ment, és az egész nép, mely vele volt, kiki beborította fejét, és mentükben sírtak. Megízenék azonközben Dávidnak, hogy Akhitófel is a pártosok között van Absolonnal, és monda Dávid: Kérlek, óh Uram, hiúsítsd meg az Akhitófel tanácsát. És amint feljuta Dávid a hegy tetejére, hogy ott imádkozzék az Istennek, ímé eleibe jött az Árkeából való Khúsai, ki ruháját megszaggatta és földet hintett fejére.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, a hét első napján, az Úr napján a gyülekezet közösségében olyan felemelő azt hirdetni téged magasztalva, előtted hódolva, hogy a te kegyességed, kegyelmed megmarad mindörökre. Urunk, ez az örökkévalóságban is így lesz. És olyan csoda számunkra, hogy most is így történhet minden, ami velünk is történik, akkor is, ha öröm az, akkor is, ha bánatot okoz, minden a te kegyelmed jele.

Most is talán némelyikünknek kellemetlen érzésünk volt az eső miatt, de te mégiscsak csapadékkal áldod meg a földjeinket. Köszönjük, hogy felhozod a te napodat jókra és gonoszokra egyaránt, a bűneset utáni világban is igazolod, ki is vagy te.

De a legteljesebben – és éppen az úrvacsorai közösségben is majd vallhatjuk ezt –, Jézusban mutattad meg, jelentetted ki magad. Áldunk, hogy mi őbenne az Istenembert ismerhettük meg személyesen. És köszönjük, Atyánk, hogy téged is így ismerhetünk Szentlelked és igéd által.

Urunk, te tudod, hogy most mi van a szívünkben, hogy felszabadult örömmel énekelhettük-e a zsoltárral – dicsérjétek az Urat – vagy nem is volt olyan könnyű ezt tennünk, mert most inkább könnyörögtünk volna, kértünk volna még az énekben is. De a te jelenléted közelségében is, a gyülekezet szeretetközösségében köszönjük,

hogy ha kell, vigasztalsz, ha kell, bátorítasz. Köszönjük, hogy mi mindent úgy tehetünk, hogy ott vagy te, és benned bízva. Aki még nem tud így bízni benned, talán éppen ma ismerhesse meg a Megváltót nagyon személyesen.

Hadd kérjük, hogy a beteg testvéreinknek, akik kórházi ágyon fekszenek, talán lélegeztetőgépen, a te kegyelmed adjon gyógyulást, elég erőt. Köszönjük, hogy elég a kegyelem.

És köszönjük, hogyha fizikailag nem is lehetnek itt velünk mindannyian, de az internet lehetőségei miatt együtt lehetünk a te népedként. Köszönjük, ezt a csodát is, hogy ebben a bajban így is áldást adsz nekünk.

Hadd lehessünk ezért boldog örvendező közösség, aki a te igédet hallgatva nem csupán meghallja, hanem cselekszi is azt. Imádságunkat is hallgasd meg az Úr Jézusért.

Ámen.

Igehirdetés

Akinek a családjában a pasaréti gyülekezetből voltak problémák, bajok, megbocsátásra szükség a család békéjének a helyreállítására, azok számára különösen is üzenetté lehet, és lehetett, ha már olvastuk, a napi csendességben is, ez a megrázó bibliai történet.

Egy édesapának ugyanis, aki ez esetben most király is, Dávidnak, és az embereinek menekülni kell fia, Absolon elől. Ugyanakkor ez a történet is üdvtörténet, hiszen kijelentésre került a Szentírásban. Istennek a terve, célja jelentetik ki benne, amely terv és cél alapján Isten cselekszik, cselekedni akart a múltban is, mindig is így akart tenni, most Dávid idejében. Akármennyire is könnyek között van a hívó ember és a közösség, Dávid és az emberei, mégiscsak a sírás ellenére, a sírás közepette ők is tudhatták, hogy ami itt történik, az nem véletlen, az Úr tudja, mit akar cselekedni.

Noha ez fájó igazság is a bibliai történet üzenete szempontjából, hiszen Absolonnak a lázadása azért következett be, mert Dávid súlyosan vétett Bethsabéval való házasságtörésében, és Isten kijelentette a súlyos következményeit a bűnének, és ezek közül az egyik most megtörténik, bekövetkezett.

De nem ezen van Dávid számára sem már a hangsúly. A sírásának sem ez kell, hogy legyen a háttere. Az Úr megbocsátott és az ő isteni terve, célja ilyen helyzetben is végbe mehet. Dávid is tudatosíthatta, tudatosíthatja szomorúsága idején is, hogy van vigasztalás, sőt majd a második gondolatban látjuk, még bátorítás is egy ilyen nagyon nehéz, tényleg megrázó élethelyzetben is. A hívó Dávid, a hívó ember és a hívó közösség, Isten népe – itt Dáviddal az emberei – tapasztalják, mit jelent ezt a hatalmas, mindenható Istent, akiről a köszöntés igéjében is hallhattuk, egyedül ő az Úr, imádsággal megszólítani. Sír Dávid és az emberei, de imádkozva sír, Istenhez imádkozva. A második gondolatban pedig Istent imádván sír, hordozza ezt a nehéz terhet.

Mit jelent Istenhez imádkozva sírni? Hogyan éli meg a hívó ember és Isten népe közössége ezt? A történetben először ezt vizsgáljuk.

A legtöbbször egyébként a sírni kifejezés szerepelt, a gyásznak a jelei, hallottuk a fejük befedését, saru nélkül mentek. Még Khúσαι is, aki érkezett az utolsó felolvasott vers alapján, ő is ezeket a gyászjeleket hordozza magán. Mindenki szomorú és a külső jeleket hordozza, viseli magán. És ezek a külső jelek mutatják a belső érzéseket is.

De a történetből világosan látszik, mégsem ezek a döntőek. Amikor az Újszövetségben a Rómaiakhoz írt levélben – ezt is nem olyan régen olvashattuk – azt hallottuk bátorításul, „sírjatok a sírókkal”, emlékszünk-e, hogy előtte pedig azt mondta ott a 12.

részben: „örüljetek az örülőkkel”. Akár örömben, akár szomorúságban, talán gyászban is, a hívő nép együtt tesz valamit, jelezve az érzéseit. De a hangsúly akkor is azon van, hogy ki az az Úr, akinek a jelenlétében, akiben bízva ezt a helyzetet, élethelyzetet is megéljük.

Mivel mögöttünk van 1956 emléke, eszembe jutott nekem is újra a mi hithősünknek, a mi mártírunknak, Szentkirályi Klárának a személye. Ahogy ismét utánanéztem az adatoknak, olyan elszomorító volt azt tudatosítani, hogy milyen soká lehetett őt eltemetni tisztességgel. November 4-én halt hősi halált, rögtön, amikor a szovjet tankok betörték Budapestre is. És nagyon beszédes, hogy ez egy vasárnapi nap történt, amikor tehát ő jöhetett volna istentiszteletre ide. De tudta, amikor meghallotta a harci hangokat, hogy menni kell Pestre, ahol már korábban is végezte a segítő szolgálatot, még életveszélyt is vállalva. És egy szovjet célzott lövés kivégezte.

Az Úr hazahívta őt. És biztos, hogy a gyülekezet sírt, amikor ez kiderült, a család is meg a gyülekezet is. Azután nem volt egyszerű a temetése körülményei alakulása. Következő év február 10-én lehetett a temetés. Ott is biztos, hogy sírtak. 20 éves volt, gyermekmissziós munkatárs, tehát akik a gyermekmisszióban szolgálnak közöttünk, veletek egykorú. Ifis is volt, mint a mostani Jóel, vagy Salamon ifis korosztály.

Abban az időben tehát milyen sokan sírtak a közösségben is, de az Úrban bízva. Mi pedig, akik ma élünk itt Pasaréten is, mi már emlékezünk erre, hálás szívvel az Úr győzelmére, amit népünknek is adott. Ő akkor és ott megélte a hitét, hősi halált halt, mártírhalált. Mi pedig tapasztaljuk, hogy van reménység egy nagyon reménytelen élethelyzetben is, még egy leigázott nép számára is. Akkor és ott ezt hittel vallhatták, mi meg itt és most már visszaemlékezve tudhatjuk.

Ezért fontos Dávid számára is, és az üzenetben ezért van nagyon hangsúlyosan kiemelve számunkra, fontos a sírás, mert az érzéseket ki kell fejezni, de a hangsúly nem ezen van.

Itt is egyébként a szövegben, az ősi szövegben is, miközben halad, megy föl a hegytetőre, sír Dávid. Az egész menetelése is már, a menekülése, azt hirdeti, hogy Dávid bízik az Úrban.

Nem tudom, emlékszünk-e, megfigyeltük-e, hogy a korábbi leírásokból kiderül, hogy miért is menekült el Dávid Jeruzsálemből? Mert nem csupán azért, hogy védje a maga életét, és az emberei életét. Hanem azt mondta, hogy: – Így meg tudjuk védeni a várost, mert a végén a fiam kiirt mindenkit dühében, ha itt maradunk. A király védeni akarja a fővárost, az Úr városát, Sion várát. Ezért menekül. Ne felejtjük el, hogy Jeruzsálem eléggé bevehetetlen erődítmény volt. Maga Dávid sem könnyen tudta bevenni. Ő ott védelem alatt lehetett volna. De nem: – Menjünk, meneküljünk, mert ez a megoldás arra, hogy nehogy a fiam még nagyobb bajt tegyen. Abban is látszott továbbá a bizalma, hogy a szent ládát visszaküldette. A közvetlenül megelőző történetrészlet épp ez: – Vigyétek vissza a ládát, mert ha az Úr akarja, akkor engem visszahoz ide. Neki minden lehetséges.

Ezután pedig, a 30. verstől kezdődően az ő fájdalmas érzéseiről leírása. Dávid nem egy rideg ember, aki nem érez hívő emberként. Nagyon is tud sírni, nagyon keservesen. De Istenhez imádkozva. Egyáltalán a hegyre, a hegytetőre való felmenetele is azért történt, hogy imádkozzon – hallottuk itt a 32. versben –, a magyar fordítások erre nagyon határozottan utalnak és nagyon bátorítóan is. Az új fordítású Bibliában valahogy így volt a fordítás: „amikor fölért Dávid a hegy tetejére, ahol Istenhez szokott imádkozni,” A Károli még kifejezőbb: „és amint feljuta Dávid a hegy tetejére, hogy ott imádkozzék az Istennek”. Azaz az Istenhez.

És miközben meghallja a szörnyű hírt, hogy még nagyobb baj van, mert Akhitófel is a lázadók, a pártosok között van, aki tanácsaival segítheti a fiát, akkor is olyan természetesen hangzik Dávid szájából, lehet, hogy nem is hangosan kimondva, csak gondolataiban: „Kérlek, óh Uram, hiúsítsd meg az Akhitófel tanácsát” – imádkozik. A célja is az imádság, illetve közben is, amikor hírt hall, egy még rosszabb hírt, akkor imádkozik.

Emlékszünk, hogy az Úr Jézusnak is ilyen természetes volt az istenfiúi földi élete. Többször volt ő is úgy, hogy az Atya előtt megállt. Akkor is, amikor minden szép és jó volt, vagy, amikor elég nehéz volt neki is. Most a Dávidék élethelyzete megértése miatt hadd emeljem ki, hogy az Úr Jézus számára is milyen természetes volt ott a Gecsemáné kertben. Még a legkisebb gyermekek is tudják, hogy miért imádkozott háromszor a Gecsemáné kertben. Ő is nagyon küzd, vért izzadva küzd – Lukács evangéliumából kiderül –, de tudja, hogy megoszthatja az Atyával ezt az ő egész élethelyzetét, a szomorúságát, a sírását, ha esetleg sírt is a vért izzadva átélésekor. Ő is imádkozik. Nagyon nehéz a lelki harca, de ő is imádkozik.

Nincs teljes reményvesztettség, nincs az, hogy miért jöhet a rossz hír megint, nem elég, ami most van, egy újabb nagyon nagy nehézség. Nem panaszáradat, nem a keserű önfeladás, hanem sír Dávid is, de imádkozva.

Ennek az igei történetnek az üzenete azért ragadott meg nagyon, mert kórusunkkal szerettük volna köszönteni a Kálvin Idősek Otthonában levő ottani pasaréti testvéreinket. Akiket személyesen nem lehet felkeresni, így videofelvétellel, kórusénekekkel, rövid áhítattal szeretnénk majd. De eszembe jutott – és erről beszélgettünk is itt a hivatalban meg a kórustagokkal is –, hogy azért ez a koronavírusos helyzet csakugyan az idős testvéreknek az egyik legnehezebb. Különösen azoknak, akik nem otthon laknak, hanem otthonban. Ezt még a világiak is elmondják, a vezetők. Mert persze lehet telefonon beszélni a gyerekekkel, unokákkal, dédunokákkal, és az milyen kedves, de hát mégiscsak tilos a személyes találkozás. Vagy ha otthon lakik valaki, talán egy picit könnyebb, mint az otthonban – ahogy mondják a szakemberek –, de ott sem nagyon lehet találkozni. Vagy ha találkoznak is a családtagok, azért az ifjak csak féltik az időseket, hogy nehogy elkapják a betegséget.

És milyen szörnyű hír lehet, amikor egy ilyen idős az otthonban azt hallja, hogy a fiam vagy a lányom elkapta, vagy valamelyik unokám és nem biztos, hogy könnyen viseli. Maga az a helyzet, amiben mi vagyunk, az, hogy úrvacsorázni is nem biztos, hogy merünk úrvacsorázni jönni, mert azért ez már egy szorosabb kapcsolat lehet. Egyáltalán problémák vannak a karantén, a koronavírusos helyzet miatt, és vannak, akik sírnak, vannak, akiknek hiányzik, hogy nem lehet eljönniük a gyülekezet közösségébe személyesen.

De, testvérek, akkor is imádkozva sírhatunk. Az Istenhez imádság ebben az esetben is azt hirdeti, tudom, hogy kihez mehetek minden fájdalommal, tudom, kinél van a vigasztalás. Az úrvacsorai közösség miatt azt is említsük meg: a bűnbocsánatot nem akkor kapjuk, amikor idejövünk az asztalhoz, az már megvan, Jézusban elvégeztetett, csak megerősít az Úr. Mert van, aki a bűnei miatt sír, az elrontott dolgok miatt sír vagy a következmények nehéz terhei miatt sír. De nem belekeseredve, hanem az Úrban bízva. És egy úrvacsorai közösség is vigasztalást ad, mert mennyire valósággal itt az Úr, és mennyire valóságos az ő kegyelme munkája.

Az Istenhez imádkozva sírás üzenetében azonban a hangsúly az ő személyén van. Nem is annyira az ő munkáján. Ez pedig a második gondolatban is nagyon fontos.

Amikor Dávid megy a hegytetőre, így olvastuk tehát: „hogyan ott imádkozzék az Istennek”. A Károli fordításban ez az „Istennek” kifejezés zavaró is a mai fülünknek: hogy ott imádkozzék az Istenhez – ez jobban hangozna. De az ősi szó jelentése miatt mégis a felolvasásnál is úgy akartam olvasni, hogy Istennek, mert az ősi szó alapjelentése az: Istent imádni. Imádkozik, hogy Istent imádj. Istent imádván sírni.

Itt pedig bátorítás és nem csupán vigasztalás van a történet üzenetében. Ahogy tehát Dávid fölért – kiderült itt a 32. vers leírásában – egy nagyon fontos dolog történt. Az ’íme’ szócska után ez a fontos esemény: „íme eleibe jött az Árkeából való Khúsai, ki ruháját megszagatta és földet hintett fejére”. Tulajdonképpen az imádsága meghallgatásaként jött Khúsai, hiszen Dávid azt kérte, hogy az Úr segítsen, hogy Akhitófel tanácsa, terve nehegybe menjen. Bolondítsd meg Akhitófel tervét, tanácsát – ez az ősi szó jelentése. Dávid pedig azonnal tudta, hogy az Úr megválaszolta a kérését. Ez nagyon nagy öröm. Az ’íme’ szócska is jelzi ennek a súlyát.

De az üzenet szempontjából most mégis először azt nézzük meg, hogy amit olyan természetesnek vesz a leírásban, az üdvtörténeti események leírásában, Isten Lelke, mikor leírja ezt a szentíróval. Az a természetes történet, hogy Dávid megy a hegyre, hogy imádj az Istent. Az imádnál pedig a hangsúly nem is azon van, amit Isten tesz, amiért könyörgött Dávid is, hogy tegyen az Úr valamit, hanem az ő személyén.

A magyar imádság szavunk is érzékelteti, „imád”-ság. Ezt már hallottuk, de emlékezzünk rá újra meg újra, és jó lenne, hogyha az imádságainkat, az enyémét is ez jellemezné. Nekem magamnak is nagyon fontos most mindaz az üzenet, amiről itt szólnom kell. Mert már nem a baj a fő kérdés, nem ez az egész helyzet, ami miatt sír Dávid is, meg az emberei. De még csak az sem, hogy Isten akkor ezt a problémát hogyan oldja meg. Nem ezen van a hangsúly, nem a kérésen van, hanem azon, hogy kicsoda az Úr. Az imádság erre utal.

Az ószövetségi hithősök hosszabb imádságai leírásra kerültek több helyen is a Szentírásban. Az Újszövetségben is természetesen. Nézzük majd meg Dánielt, aki nagyon idős már, hogy hogyan imádkozik Jeremiás próféta könyve 25. és 29. részében leírt kijelentés elolvasása után. Vagy a Jézus születése előtti 5. században Nehémiás, mikor hallja, hogy mi történt Jeruzsálemmel. Kicsit arra gondolhatunk, hogy ’89 után azt reméltük, hogy majd milyen jó lesz Magyarországon, aztán nem minden volt olyan jó. Történészek is elmondják, hogy azért nem minden úgy történt, ahogy gondoltuk. Nehémiás is abban az időben él az 5. században, ott a közepe táján, amikor már a babiloni fogságnak vége, már hazatértek Júda földjére, már fölépült az új templom, de nagyon nagy bajok vannak, Jeruzsálem nagy bajt szenved, a várfal nincs sehol, a kapuk hiányoznak, így Isten népe nincs biztonságban. És hogy imádkozik Nehémiás. Csak megjegyzem, így indul az imádságuk Dánielnek, Nehémiásnak is: „kérlek, oh Uram” – de ez annak a kifejezése, hogy elkezdene imádkozni, aztán elkezdik mondani, hogy kicsoda az Úr.

Jób is, az ősatyák korából, gyászol, de a gyásza közben is az első dolog, amit tenni akar, leborul, testtartásával is jelzi, hogy én imádom az Istent, majd a szavaival: „Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve!”

És az Úr Jézus személyét hadd említsem újra. Többször hallottuk ezt is már, pasaréti szószékről is az igehirdetésben, de emlékszünk is vajon mindig arra, hogy mielőtt Jézus kért volna az Atyától ott a Gecsemáné kertben, először ő is imádkozott az Atyát: „Abba, Atyám! Minden lehetséges néked.” Ott van ez bennünk, amikor gondolunk a Gecsemáné kerti imádságára? Vagy ahogy én is voltam sokáig, amíg ezt az egyszerű tényt a Márk evangéliuma 14. részéből nem fedeztem föl magam számára is fontos

módon, hogy mindig csak a kérésre gondoltam. Pedig Jézus is imádással kezdi. „Abba, Atyám!” – tehát: Drága, szeretett Atyám! Minden lehetséges neked. Ez az imádás, hogy kicsoda az Úr.

Itt a hangsúly azon van, akinek ő kijelentette magát, aki ő, akit egyedül a Szentírásból ismerhetünk meg. De az úrvacsorai közösségben is csak átélhetjük ennek a titkát, hogy kicsoda az Úr, akivel Szentleke által hitben olyan valósággal szeretetkapcsolatban lehetek, akihez imádkozhatok imádva őt, mint amilyen valósággal veszem a kenyeret és a bort magamhoz. Vagy amit ő tett a múltban, múltbeli nagy csodái vagy nem túl nagy csodái, de apró hétköznapi helyzetekben, ahogy szabadított, megtartott az Úr. Illetve az ő ígéretei. Dávidnak is mennyi ígérete volt, ami még nem teljessé vált. Arra is ígérete volt, hogy ha az Úr megbocsátott és ő meghirdette, hogy lesz következménye a bűnömnek, ha az bekövetkezik is, Isten irgalma és kegyelme meg fog tudni tartani. A múltbeli tettei az Úrnak, az ígéretei személyére meg a tetteire, de a hangsúly mindig a személyén van először.

Ennek a történetnek az egyszerű, természetes, tényszerű leírása, hogy azért megy a hegytetőre Dávid, hogy ott imádkozzon, azaz imádja az Urat, az Istent.

Ráadásul ez időtöltés. Pedig, ugye, őneki menekülni kell. Igen ám, de hát arra mindig legyen idő menekülés közben is, hogy időt töltsz az Úr jelenlétében, hogy imádjam őt. Az istentiszteleti közösségünk nekünk is ez, tulajdonképpen a kifejezés hordozza: Isten imádása. Pedig sokszor jövünk, én magam is, amikor úgy vagyok itt a templomban, hogy az igehirdetésben az Úr szóljon, vigasztaljon, mert most éppen én is erre szorulok vagy bátorítson: – Olyan jó lenne, Uram, ha azt mondanád, amit tudod, szeretnék is hallani! És az Úr azt mondja. Mert Dávidnak is éppen megjelent Khúsai. Ezt mindjárt megvizsgáljuk még. De az Úr személye. Istentiszteleten tiszteljük az Urat.

A 3. Zsoltár feliratában azt olvassuk, hogy Dávid akkor írta ezt a zsoltárt Isten Lelkétől vezetve, amikor Absolon elől menekült. Hogy pontosan mikor, azt nem tudjuk, de akár ebben a helyzetben is. Majd olvassuk el a 3. Zsoltárban, hogy Dávid hogyan kér, hogyan vall az Úrról, hogyan imádja az Urat. A zsoltár elején és a végén különösen is az Úrra koncentrál, közben pedig elmondja őszintén a kérését, hitvallását. A 3. Zsoltár is azt hirdeti, hogy nem is az az igazán fontos, hogy mit tegyen az Úr miattunk, ha baj van, hanem hogy kicsoda ő. Nem az a fontos, hogy az Úr gondoskodjon rólunk, hanem, hogy ő a gondoskodó Isten, ő a gondviselő Úr.

De természetesen ő azért az ő személyét pontosan abban szokta leleplezni, amit tesz. Vagy amit megígér, hogy majd tesz. Vagy a múltbeli tetteire emlékeztet, hogy ahogy akkor történt, majd most is valami történhet. Tehát szabadíthat az Úr akár azonnal is. És az 'íme' szócska ezt jelzi itt a 32. versben. És Dávid ezt azonnal tudta. Sír nagyon, megy föl a hegytetőre, hogy imádja az Istent, és amikor íme elébe jön Khúsai, aki szintén szomorú és gyászol, de Dávid egyből tudta: meghallgatta az Úr az imádságot. És egyből elkezd Khúsainak tanácsot adni, hogy mit csináljon, mert ezen keresztül majd talán te lehetsz az Úr eszköze. Látszik, hogy Dávid megtapasztalta Isten szabadítását, és az 'íme' szócskával ezt jelezni akarja az Úr az ő kijelentésében.

A 3. Zsoltárban olvasható, ahonnan úgy emlékszem a Jóséb Basebet ifi is vette az ifimottóját, amit a focibajnokságokon is lehet látni az ifi pólóján: „Én lefekszem és elalszom; felébredek, mert az Úr támogat engem” – Károli fordításból olvastam. – Menekülök a fiam elől – mondja Dávid – és nyugodtan tudok aludni. Krízishelyzet van, de nyugodtan alszom és fel fogok ébredni. Még éjszaka is tudom, hogy az Úr bármit megtehet. Ugyanis Isten ebben a helyzetben úgy viselkedik, mint amit a kis-

gyermekek tudnak a leginkább átélni. És jó lenne, hogyha ilyen értelemben mi mindig ilyen kisgyermekek tudnánk maradni a hitre nézve.

A kisgyermeki bizalom. Azért teszem hozzá, hogy kisgyermeki, mert a nagyobb gyermeket már nehezebb az ölbé fölvenni. De egy kisgyermeket, egy kisbabát hol szoktak hordani a szülők? Hát mindig az ölükben. Most már ezek a nem is tudom, hogy nevezzem eszközök, amik tartják a gyermekeket, ezek könnyebbé teszik, de amíg ilyenek nem voltak, akkor kézben kellett hordani a kicsinyeket. Az is megtörténhet, hogy ki kell venni ebből a hordóeszközből, mert a gyermeknek azt kell éreznie, hogy a kezében van, mert éppen most már úgy sír. És sír a gyermek, de jó kezekben van. Nem az a kérdés, hogy mit csinál apa vagy anya, az majd látszik nemsokára a folytatásból. Mert az a kéz, ami tartja a gyermeket, egyszer csak elkezd cselekedni, és egyik kézzel fogja a gyermeket, a másikkal tesz valamit, ami éppen szükséges a kicsinek akkor és ott. A gyermeki bizalom tehát, amikor az Istent imádja. Ezt éli át. Az istenimádás azt jelenti, hogy én rácsodálkozom arra, hogy ki az Úr.

Újra mondom, elég, ha csak az Úr Jézust vesszük. A legmélyebb életterhe, a legkeményebb lelki harca és az egyik legmélyebb kifejezése az ő istenfiúi voltának: „Abba, Atyám!” Lehet, hogy olyan mélyen voltál a bajban, hogy saját szavaiddal se tudtál imádkozni, de a Miatyánkat tudtad mondani. És hogy kezdődik a Miatyánk? Mi Atyánk – aztán megvalljuk, hogy ő kicsoda.

A gyermeki bizalom tehát a jó kezekben vagyok érzése, átélése, még ha sírok is talán. És ebben benne van aztán a békesség, a vigasztalás miatt a nyugalom. Majd tapasztaljuk, hogy ez a kéz, isteni kéz, amely tart bennünket, elkezd cselekedni is: értem, ha kell, velem, sőt még általam is talán. Akkor már jöhet a hála és a dicséret, mert a hála az isteni tettekért szokott elhangozni. A hála, dicséret: tapasztalom az Úr szabadító tettei megtartó voltának örömét, erejét. De az imádat akkor is az Úr személyének a hangsúlya. Még a szabadító tettei is órá mutatnak.

Az úrvacsorai közösségben az elsődleges cél mindig az, hogy Jézussal szeretetközösségben lenni. Lehet, hogy úgy éreztél valamikor, hogy nem is merek úrvacsorázni, mert olyan súlyosan elestem, vétkeztem, valami nincs rendben velem, nem is merek úrvacsorázni. És akkor jön az Úr, az ő személyét felragyogtatja. Például számomra, mert egy lelkész nem teheti meg, hogy nem úrvacsorázik, hogyha ott kell szolgálnia. Azért az furcsa lenne a testvéreknek, hogyha úgy szolgálna bármelyikünk ma is, hogy mi nem úrvacsoráznánk. Hát miért nem? Hát mert olyan súlyosan elestem, nem bírok bízni az Úrban, nehogy ítéletet egyek magamnak. De ugye nem erről van szó, hanem arról, hogy ki az Úr. Jézus pedig azt mondta – és ez nekem nagyon fontos lett, amikor ezt megértettem a Lukács evangéliumából –, hogy én vágyva vágytam – mondja a tanítványoknak –, veletek együtt megenni az utolsó vacsorát, amiből aztán az úrvacsora is lett. Jézus vágyakozik az övéivel való közösségre, mert az ő személye ilyen. Az Úrral való szeretetközösségünk boldog megvallása az úrvacsora, meg az egymással való közösségünk átélése. Ahogy Dávid és emberei is együtt tudtak sírni. Aztán együtt voltak boldogok, amikor az Úr győzelmet adott. A bűnbocsánat bizonyossága, az új élet, megújult életem lehet mindig. És az örök élet bizonyossága. Amilyen valósággal most úrvacsorázzunk, ilyen valóságos az Úrral mindörökre az Új égen és az Új földön.

És testvérek, az Új égen és az Új földön fogunk sírni? Hát legfeljebb örömkönyvekkel, hiszen ott nem lesz sírás, nem lesz könny, nem lesz gyász. Semmi nem lesz, ami a földi életünkben élethelyzet lehet arra nézve, hogy sírok, gyászolok, de közben az Úrban bízva, hozzá imádkozva, sőt őt imádván. E földi életben az Úr megadhatja

az ő isteni terve és célja szerint, hogy a nehézségek között akarom megmutatni, ki vagyok a számodra, hogy átérezzed felnőttként vagy akármilyen idősként is, milyen az, amikor csak úgy tudsz megmaradni, hogy ott tartalak a kezemben, mert erre van szükséged, erre a hitre, ebben erősödj meg. De az Új égen és az Új földön, ott már nem lesz ilyen, ott már csak örök boldogság az Úrral. És mit fogunk ott csinálni? Imádkozni fogunk, Istent, az Urat imádni.

Ez a mi reménységünk. A földi életünkre nézve pedig Dávid történetében is látszódik: a reménység nem szégyenítette meg a királyt, mert Isten szabadítást készített. Rögtön ott. De előtte is már az ő isteni személyét megerősítette a királynak is.

Bátorítson bennünket az Úr, hogy merjük ilyen bizalommal, mint Dávid is tette, és az emberei, megragadni az Urat. Merjük átérezni, hogy az Úr megragad bennünket és ölébe vesz, ha kell. Ha pedig nem tudsz ebben az Urban még egyáltalán bízni, akkor kezdj el. Ő azt mondja: higgy bennem, bízz bennem. És majd megtapasztalod, hogy ő mit cselekszik azok számára, akik gyermeki bizalommal hozzá imádkoznak, sőt őt imádják akár sírva is.

Imádkozzunk!

Áldunk azért, mennyei Atyánk, téged, mert az Úr Jézus is átélte mindazt a bűn-
eset utáni világban, hogy mit jelent tebenned bízva megharcolni a legkeményebb lelki harcokat is. Szeretnénk neked megköszönni, hogy az ő győzelme a mi győzelmünknek is az alapja. Ezért lehet nekünk vigasztalás a bajban, nehézségek között, ezért lehet szívből jövő öröm, amikor a te áldásaidat a szép napokkal, a jó dolgokkal mutatod.

Köszönjük, hogy nekünk is már annyi imádságunkat meghallgattad, hálát adunk, hogy mi is tapasztaltuk többször is, még a nyelvünkön sem volt a szó, te már értetted azt, egészen, Urunk.

Köszönjük, neked, amikor kicsi gyermekkorunktól fogva megtanítottál imádkozni és hittel. És áldunk, hogy idős korunkban is így tartasz bennünket.

Magasztalunk, hogy te bátorítasz abban is most, hogy legyen az első az imádás, a te személyed meglátása, megvallása, hogy aztán így láthassuk tetteidet a múltban, a jövőre nézve, hogy így a jelenben átélhessük, mit jelent a te jelenléted vigasztalása.

Így szeretnénk könyörögni is azokért, akik valóban nagyon nagy nehézségben vannak. Az idős testvéreink az otthonokban különösen is. És azok is, akik esetleg elkapták a vírust, lehet, hogy lélegeztetőgépen kell lenniük. Kérünk téged, hogy gyógyítsd őket, adj megoldást. És segítsd az ápolókat, az orvosokat ebben a feszült tempójú feladatvégzésben. Lelkileg is adj nekik erőt a szolgálathoz és fizikailag is támogasd őket.

Kérünk, hogy adj a mi vezetőinknek bölcsességet a második hullám idején is jó döntéseket hozni. És hadd kérjük, hogy a határon túl levő magyaroknak is, lelki testvéreinknek különösen is, védj az életét, erősítsd őket. Kárpátaljáért újra kérjük, hogy adj ott békességet a háború miatt is hamar.

Köszönjük, hogy te még a gyászban is tudsz vigasztalni bennünket. Ezen a héten is voltak, akik ravatal mellett kellett, hogy megálljanak, vigasztald őket.

Akik meg régóta hordozzák az elhordozhatatlannak tűnő terhet, hadd tapasztalják meg, hogy mit jelent a te vigasztalásod, az örök élet ajándéka, a feltámadás boldog reménye. Hadd tudjanak ők is rád tekinteni végre, Urunk.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, kérünk, az Úr Jézusért.

Amen.